

הסוף הושי תמיד התחלה חדשה

"ראה נתתי לפניך היום, את-החיים ואת-הטוב, ואת-המוות, ואת-הרע... הברכה והקללה,

ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך"
(דברים, ל, טו, יט)

"כל השנה מכת'בים לנו מה לעשות ומתי, מה ללמוד ואיך, איפה לשבת כמה זמן. החופש בא ואומר לנו את האמת. החיים האלה הם שלנו, לא של אף אחד אחר. זה שאנחנו מקשיבים (?) כל השנה למורים זה כי אנחנו מבינים (?) שלטובת החיים שלנו אנחנו צריכים ללמוד, לאגור ידע וכו', אבל בחופש אנחנו חוזרים להיות סתם בני אדם, חופשיים, ואז יש לנו מבחן גדול.

האם אנחנו חיים את החיים שלנו, מעריכים אותם? אנחנו מחליטים מה לעשות עם עצמנו, מתי ואיך, ואנחנו עת'דים ליתן את הדין על הדבר, בין בעולם הזה ובין בעולם הבא. זוהי האמת ואנחנו מוזמנים להכיר בה בעזרת החופש הגדול. בחופש הגדול אין תרוצים מסוג 'עשית' מה שהמורה אמר, הוא לימד אותי כך' כי זה לא נכון. לא הוא אמר לך מה לעשות. אתה אחראי על עצמך, אתה בחופש, אתה חופשי לבחור את דרכך."
-יהונתן יעקובי, חברים מקשיבים-

תשאף לירח
מקסימום, תנחת בין
הכוכבים

"אני חייה למען ארכי החוויה שצברתי לפני. טנה שנין לקראת חופש גדול. לקראת החופש הגדול, הנמינה אותי קומונות לאחד הסניפים, שלא אזכיר את שמו מאת כבודו, לשיבת צוות הדרכה לקראת החופש הגדול. לאחר 10 טלפונים מתכבדים שלא אשכח לבוא ודיוק על מה הסניף הולך להסתער קריו הקרוב, סוף סוף הלע העריב המיוחד. קאוד אני ג'לה לי לתנאי את אפתן הסניף, לפתח חשבות צייני. 5 מדריכים שרועים על אוסו סמרטוטים שיכולתי לשער שבאגריף היו ספוקת בעיניים חצי עצמונות, ללא חולצת תנועה טואו, והקומונות היקרה יושבת מולך ומנסה (נאשנות לחלוף טנה מהטי הסמנה. "איפה כולף?" שאלתי לתנאי. "הדרכ" לא איחרה התשובה לבוא. החל סבה טלפונים היסטרי ולאחר 30 דקות הצטרפו עוד 5 מדריכים לשי"צ (2 כבר לא ילעו. "יש להם עוד שבוע בחון פתח במתמטיקה", הסיכרו לי). "טוב" פתחתי. "מה זה חופש?" מהי זה חופש? חצרת ושאית הקשנות מה. הפלץ אפילו מדריכה שהינה שקועה צמק בשבירת שיאה האישי בסניף הסמנה את השער מפניה ותקעה בי מהט שובל: "מה אתה רוצה מהחיים שלענך?". אחד החברה. הפטרי בליחוק: "חופש זה צמ שאפילו ביי"ס מבינים שלא נבוא לעמוד". "לא מה זה חופש? לימודים. מה זה חופש?" התחיל דיון מה זה חופש באמת ומה זה אומר להיות חופשי. האם מי ששוכה על היס חודשים הוא חופשי באמת? ומה עץ מי שהולך לדסקרט? אקצר את כל הדיון למרות חשיבותו. בסופו של דבר הגרנו שחופשי הוא מי שמאט את ייחודו, עולמו ותכונותיו בצורה התאבדוה ביותר לעצמו. לילוי הנשמה הוא חופש האדם העליון. כשצברנו לבין על הסניף- שם כבר הדיון הפך סוצר. כזה החברה. טענו שגד 50ס 40 יש להם חופש, אין להם שום יכולת להשקיע בסניף. יש להם צבועה על קייטנות טיולים שפננו ופול דברים, והכלל מה נכאה לך קומונות, כמה אפשר להשקיע בסניף הצה? כשהעצה הקומונות האמירה לשרטט ימי פעילות במסגרות שבין הפלריות הקדשות מכל, כאן אפילו גדולי הסטלנים שלא טרחו עד צנת להתייחס לאתלטים שהתלגלו לפנן הצעקו חוס. "תלדי, מה נכאה לך, אין לנו חיים?!" הנהדה צקת שבר בין קירות הסניף, ולאחריה דממה רועמת השתכרה. "דקרט את הנקודה", אמרתי. "מה זה חיים? אין מדין שהסניף זה מוות והפלריות זה חיים..." איהל דוד המלך מלטה ש"מוצאיה מצאו חיים" ומשה רבינו מלטה שהתורה היא החיים, "ובחרת בחיים". לבא באות לעשות לכך חיים קלים. אקס צריכים להחליט אם אקס רוצים חיים משמעותיים, להיות חופשיים באמת. יש לכך הצמנות לקחת את הידיים והנער פה בשכונה ולשנות להם את החיים. להעמיד את התורה במרכז החיים שלהם, בלי סיסמא, ממה! להפוך את הסניף הצה ממדינה שומא למקום שוקק חיים, שיצורי תורה, מינו, חסד, צטייה קבועה, פעילות פעילות ופעולה, הפצת תורה, אהבת האלו, יצור פה קייטנות תורת חיים לידי השכונה. וידעים מה, עצב פרוקטיקה. קודם כל תקבלו החלטה עקרונות. יש פה אנשים חיים? אני מחפש אנשים שרועים עץ אם בעיניים שמוכנים להסתער. מתאים לכך טעמו חופש אמיתי? החופש הצה ידיים שלכם.

-צרו יונלר, ראש מחלקת הדרכה לשעבר-